

VECKOBLADET

Fredag 24 november

Utkommer fredagar

2000 26:e årg.

36

Per Francke och Kent Lindqvist:

Från demokratiskt vänsterparti till demokratiskt vänsterparti

Kvällens tema hette "Från preventivmedel till FNL", men den som hade sökt sig till Vänsterpartiets möte i söndags kväll för att få ett djupare grepp om orsaks-sammanhangen mellan just dessa bägge företeelser blev nog inte mycket klokare. Men kvällens bägge talare, Per Francke, partiveteran och f.d. redaktör för Ny Dag, och Kent Lindqvist, statsvetare från Lund, såg trots detta till att aftonen blev högtintressant. Det handlade om partihistoria, om revolution och om demokrati.

Per Francke inledde med en betraktelse över de revolutionära stämningar som rådde i Sverige i början av seklet. Per menade att tanken på revolution föddes direkt ur medborgarrättskampen och fattigdomen. Arbetarna såg det starka samröret mellan den politiska maktens representanter, polis och militär, och fabriks- och godsägarna. När t.ex. Gustav Möller, som sedermera blev socialdemokratisk socialminister och folkhemsarkitekt, på ungdomsförbundets kongress 1907 pläderade för bildandet av ett rött garde, och att arbetarungdomen skulle infiltrera de frivilliga skytteföreningarna för att få tillgång till vapen och träning, var detta inte alls någon anmärkningsvärd hållning.

Euro-socialdemokratin svek

De europeiska ländernas socialdemokratiska partier hade gemensamt svurit att bekämpa "det imperialistiska kriget", och i stället vända vapnen mot sina egna generaler, kungar och kapitalister. När de svek dessa högtidliga, men till intet förpliktigande resolutioner, och stödde sina respektive länders regeringar vid krigsutbrottet, bröt den s.k. Andra Internationalen samman, och delningen av arbetarrörelsen var oundviklig. Den Kommunistiska Internationalens benhårda centralism var ursprungligen en reaktion på dess föregångares misslyckade samordning och solidaritet, med världskriget som följd.

Kent Lindqvist, som bl.a. forskat på arbetarrörelsens partier och program,

styrkte dessa resonemang. Arbetarrörelsen ville fullfölja den demokratisering som den liberala rörelsen misslyckats med. Rösträtten var graderad, det enda land i världen som hade en demokratisk konstitution, med allmän och lika rösträtt var Nya Zeeland, och det låg på andra sidan jordklotet. Kent beskrev hur det nybildade partiet utvecklats under 80 år, från ett "vänsterparti med parlamentarisk (borgerlig) demokrati som ledstjärna", över ett "kommunistiskt parti med proletär demokrati som ledstjärna", till att år 2000 åter vara något som liknar det som det var vid bildandet 1917.

Kommunisterna förföljda

I den påföljande diskussionen frågades bl.a. hur det kunde komma sig att det skulle dröja så länge innan partiet åter knöt ihop den "demokratiska säcken" fullt ut – allmän och lika rösträtt infördes ju trots allt 1921 i Sverige. Per menade att en viktig orsak var att kommunisterna uppfattade sig som trakasserade av stat och polis, men även i långa tider av socialdemokratiska kommunistjägare inom fackföreningsrörelsen. Detta skapade djup och varaktig splittring mellan de bägge partierna.

Folkfrontstrategin

Men Kent menade också att redan med den s.k. folkfrontstrategin på 1930-talet hade partiet på vissa punkter i praktiken tagit steg i borgerligt demokratisk riktning, då man såg kampen mot fascismen som en kamp för just demokratin i sig själv. Detta fortsatte under de kommande decennierna då man bl.a. utrangerade termen "proletariatets diktatur" ur sin vokabulär. Han menade också att det är intressant att se att kommunisterna i parlamentet hela tiden, även när det var som mest revolutionärt, drivit en framtätsyftande reformpolitik. Partiets rika motionsflora från 1920-talet föregriper t.ex. de följande decenniernas reformpolitik. Bland annat utvecklades då i motioner ett förslag till ett modernt arbetslöshetsförsäkringssystem. En av åhörarna pekade också

Per Francke frank och färgstark f.d. lägerfånge, chefredaktör på Ny Dag

Bellmans tid och vår, 3

Sångböckerna utelämnar ofta fjärde versen ur standardnumret "Fjäriln vingad", liksom vi socialister sällan numera sjunger "Internationalens" rad om att "Vi under skatter digna ner". Men enligt planerna ska den finnas på allsångsbladet på Röda Kapellet's Bellmanafteon (fredag 15 december 19.30), för att illustrera Bellmans långtgående kungafjäsk.

Kungen ifråga var som bekant Gustav III. Han var känd för att charma ("tjusa") sin omgivning och det är inte otroligt att Bellman spontant gillade honom. Men det fanns som bekant en högst materiell bakgrund. Bellmans visor var mycket omtyckta och även omtryckta redan under hans livstid, men detta var före Bernkonventionen, Stim och upphovsmannarätten. Bellman var för sin försörjning beroende av mecenater, och främst bland dem kungen.

I vår nya informationsålder kan texter gränslöst läggas ut på och musikfiler laddas ner från nätet. Vad kan Stim göra? Ska kulturskaparna åter tvingas slicka maktthavarna för att få ihop till ölet och hyran?

GR

Konstutställning

på Klostergården, Östanväg 6 (gaveln nära Hydro)

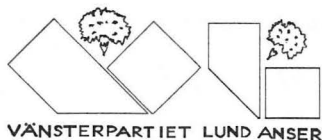
Nini Dahlbäck oljepasteller, Göte Bergström akvareller med motiv från gamla Lund samt tidningsteckningar (Veckobladet) mm.

Detta är ett svar på galleridöden som drabbat Lunds centrum vilket gör att konsten tvingas flytta ut i bostadsområden efter att de privata hyresvärdarnas ohyra. Vernissage lördag 25 nov kl 14 - 20 Utställningen håller öppet: Sö 26/11 kl 11-14. Lö 2/12 kl 14-18 samt Sö 3/12 kl 14-18. Vid vernissagen bjuder vi på varm korv och läsk, kaffe, glögg och pepparkakor.

MATS OLSSON

Göte ritade
Mats skrev

UTTALANDE:

ang. nedläggningen av

Historiska museet och Antikmuseet.

Ett av syftena med historieundervisningen är att bekämpa historieförvanskning, t. ex. sådan som tagit sig uttryck i förnekandet av nazismens ogärningar.

Här har medvetna missbruk av Sveriges tidiga historia varit en del i propagandan. Inte minst Lund stad fick, under den 30:e november, för ett tiotal år sedan en handgriplig lektion i konsekvenserna av historieförvanskning. I Stockholm mördades, för ett år sedan, en ung människa för att han vågade trotsa svenska nazister.

Vänsterpartiet i Lund konstaterar nu med bestörtning, att Lunds Universitet står i begrepp att lägga ned två av sina viktigaste museer, Historiska Museet och Antikmuseet.

Medan Antikmuseets samlingar delvis utgör en för hela Sverige unik resurs, omfattar Historiska museet vår egen regions kulturhistoria. I museet ingår såväl kyrklig konst som mynt- och kuriosakabinett och Sveriges största arkeologiska fyndmaterial - utanför Stockholm.

Historiska museet har de senaste åren haft en stor och stadigt ökande besöksfrekvens.

Om Universitetet står fast vid sina planer, berövas inte bara de berörda institutionerna en oundgänglig resurs för forskning och undervisning. Museerna fyller även viktiga funktioner för alla Lunds medborgare från dagisbarn till pensionärer. Samlingarna utnyttjas i skol- och universitetsundervisningen; de erbjuder föredragskvällar och visningar. En stängning skulle också innebära att hela regionen Skånes befolkning berövades två väsentliga kulturinstitutioner.

Lund 2000 11 16
Vänsterpartiet Lund
Styrelsen

Styrelsen meddelar att
14 december
är sista dagen

för inlämnande av rapporter från nämnder och styrelser.

Rapporter på papper sänds till V-Lund Svartbrödersgatan 3, 223 59 Lund.

Faxadress: V-Lund
046-123 123

eller e-mail:
Lund@vansterpartiet.se
(diskett i RTF-format)

Från landets politiska centrum?

Lund är kanske inte världens eller ens Sveriges centrum, vare sig vetenskapligt, kulturellt eller politiskt. Men helt utan betydelse tycks vi inte vara. Om man ska tro Helle Klein i Aftonbladet eller redaktionen på Studio Ett i P1 vacklar ju vänsterpartiet i dess helhet efter de skakande avhoppet från lokalorganisationen i Lund. Nu tycker jag att den som vill reflektera över vacklande partier snarare borde se på socialdemokraternas tragiska utveckling, med gamla vänstersossar som sorgsna glider ur sitt parti. Man tycks dessutom kräva mer av vänsterpartiet än andra: vi ska alla tycka likadant i alla lägen, annars är det kört.

Ledande gestalter

Men åter till Lund. Jag fastnade för en text av historikern Anders Björns-son, tidigare på radion och därefter redaktör för avdelningen Samtider i Svenska Dagbladet - i flera år några av landets mest läsvärda tidningssidor. Nu när Svenskan gått ner till tabloidformat och ska spara sig till lönsamhet har han fått lämna och i förra veckan skrev han en avskedsspalst där han utnämnde Lund till Sveriges politiskt ledande plats under 1900-talet. Jag kan förstå vad han syftar på: här fostrades och levde under långa perioder Sveriges främste politiker under det förra seklet, Ernst Wigforss. Här präglades dess längste statsminister Tage Erlander och här verkade under 20- och 30-talen ett stort antal personer av betydande format och inflytande: Per Nyström, Fredrik Böök för att nämna några. Och går man till sextioalet så skrevs här Sveriges författning (av Nils Stjernqvist m.fl.) och ur den rika intellektuella och politiska

miljön under 60- och 70-talen utgick den nya vänstern med t.ex. Göran Therborn. Vill vi vara generösa kan vi till denna samling lägga andra andens stormän som Håkan Arvidsson och Mats Svegfors, men det är väl att gå för långt.

Lite på deken

Som sagt, jag kan förstå vad han menar, men innan vi faller omkull av hybris bör vi nog också peka på nedgångstendenserna. Lund har som forskningsuniversitet fallit tillbaka och i kulturlivet dominerar Stockholm starkare än någonsin. Politiskt har Skåne mera präglats av näringslivets relativa stagnation och tillbakagång: det har länge varit tunnsått med skånska statsråd i regeringen och de skånska politiska innovationerna har hört hemma på det högerpopulistiska fältet och väckt mer undran än beundran i resten av landet. Nej, det är ingen ljus bild.

Men det finns hopp och det kommer från geopolitiken. Med östutvidgningen av EU kommer den nygamla rikshuvudstaden Berlin att åter bli Europas centrum och dit har vi ju närmre än Stockholm. Det är fortfarande så att man får ta sig dit med nergångna gamla liggvagnar från Tjeckien och utsättas för gränsvakternas ficklampor som om det var gamla DDR, men det ska väl ändras. Ett förslag: Repetera vilka propositioner som styr dativ och akkusativ och ta en veckanda i Berlin, läs Carl Johan Vallgrens Berlinhandbok och gå i hans fotspår längs Friedrichstrasse och Oranienstrasse till Dorotheenfriedhof för att hälsa på Brecht och Eisler!

Musikens makt

Ibland är det rentav en belastning att komma från lundamiljön. Lars Gyllenstein var en av min ungdoms hjältar, han som skrev Barnabok och Carnivora, och som tillsammans med Tingsten, Hedenius och Lagercrantz skar som en varm kniv i smör genom den svenska högborgerligheten. Nu är han själv en del av densamma och dessutom gammal och bitter och har utkommit med en memoarbok. Särskilt sur är han på en av sina tidigare kollegor i Svenska Akademien, Lars Forssell. För att riktigt tydligt påvisa denne Forssells omdömeslöshet relaterar han hur Forssell, när det var tal om inval av nya ledamöter, stödde kandidaturen för en lundensisk språkman. Och då hade denne språkman spelat trumpet i en kommunistisk ungdomsorkester!

Tack för uppmärksamheten

Nu är det ju så att Röda Kapellet som kollektiv inte är så mycket till kommunister och kanske är vi inte så purunga heller, men visst är vi vänstersinnade och flera av oss är ytterst unga till sinnet. Och Ulf spelar visserligen inte trumpet, i alla fall inte så vitt känt, men han har en väldigt kraftig ton i valthornet, och för en ovan kan det förvillra. Men det var nog bäst som skedde, Ulf behövs i sin stämman och hade förmodligen fått problem med tonbildningen om han skulle behöva tänka på en massa Nobelpristagare och sådant. Vi i Lund är glada över att på detta sätt ändå ha uppmärksamats och därmed komma med på ett hörn i den svenska kulturhistorien.

LUCIFER

Gunnar Sandin svarar sina kritiker på tre sidor:

En kritik av kritiker

Ni hade förtjänat ett tidigare svar, ni som kritiserat mej här i VB. Men det har helt enkelt inte funnits plats i tidningen, där tillströmningen av material är god just nu.

Dumt av mej

Jag har nyligen (av bl.a. Gunnar Stensson) betecknats som "provokatör". Jag känner inte riktigt igen mej i den beskrivningen. Vill hellre kalla mej "sanningssägare". Sanningen är alltid oförsynt, påstod en klok person, och sanningar provocerar inte sällan. Däremot kan det hända att jag tillåter mej ett skämt.

I VB nr 32 skrev jag en artikel, "Det handlar om tolerans" - som för övrigt har uppskattats av flera läsare utanför Lund, som kontaktat mej och tackat för den information som de

genom den fick om läget i Lunda-vänstern - där jag inom parentes skrev något om att dagens ungdomar var dummare än gårdagens och anförde som belägg att DN hade tvingats förenkla sin Nutidsorientering. Den lilla parentesens uppmärksammas av åtskilliga, till och med av borgarpressen (Sydsvenskans kultursida). Det var ett dumt skämt eftersom det fick Anders Neergaard att ägna en massa energi och spaltutrymme åt att försöka bemöta den i stället för att ta upp det som jag såg som väsentligheter i min artikel.

Att föra den debatten vidare vore ännu dummare, men jag vill ta upp två små ting i Anders inlägg.

För det första undrar han varför jag och andra anhängare av "Lundalinjen" ofta åberopar Dagens Nyhe-

ter. Självt vill jag minnas att jag det senaste året i VB-sammanhang förutom DN refererat till dagstidningar som Arbetet, Dagens Industri, Information, Svenska Dagbladet och Sddeutsche Zeitung. Det har att göra med mitt intresse för just nutidsorientering att jag läser alla dagstidningar jag kommer över och hinner med, ungefär som Karl Marx gjorde. Anders talar uppskattande om ETC och Ordfront Magasin. Det instämmer jag gärna i och beklagar att jag inte tar mej tid att läsa fler veckomagasin och tidskrifter. Men den utmärkte Ny Tid ger mej en hel del varje vecka.

Ja, teve borde förbjudas, eller åtminstone borde vänstern inta en kritisk hållning till företelsen. Det har jag ansett ända sen jag läste McLuhan, och senast har Putnam bekräftat min ståndpunkt.

forts på nästa sida

Lundalinjen – en narcissistisk myt?

I en radioinslag förra tisdagskvällen i P1 ("Studio Ett") intervjuas Gunnar Sandin och Sven Bertil Persson av Gösta Lempert från Sveriges Radio Malmö. Rune Liljekvist kommenterar vissa påståenden.

Orsaken till intervjuerna är enligt påannonseringen striden mellan "dom som vill kalla sig kommunister och dom som vill kasta K som i kommunist all världens väg."

Efter denna lysande beskrivning av den politiska diskussion som pågår i vänsterpartiet överlämnas mikrofonen till intervjuaren Gösta Lempert. Likt dem han intervjuar besväras han inte av saklighet och opartiskhet.

Sveriges Radio i Malmö får av VB två gratisprenumerationer. Det hade varit lätt att komma i kontakt med någon av "dom som vill kalla sig kommunister".

Slarv med sanningen

Lempert frågar: "Kan man säga att vänsterpartiet i Lund på något sätt bildat modell för Schymans politik?" Sandin svarar oblygt: "Ja vi var en av dom första organisationer som med kraft tog avstånd från realkommunismen, öststatskommunismen. Vi gjorde det under opposition från dåvarande partiledningen men vi, vi stod tidigt på den linjen som Gudrun Schyman företräder nu."

Besvärande uttalanden

Vänsterpartiet i Lund var ingalunda "en av dom första organisationer som med kraft tog avstånd från realkommunismen, öststatskommunismen." Tvärtom, i ett uttalande från lundavänsterns styrelse med anledning av 10-årsdagen av Sovjets inmarsch i Tjeckoslovakien, publicerat i Veckobladet nr 24 år 1978, sägs: "Detta får dock inte tolkas som ett allmänt fördömande av socialistiska stater eller någon sorts lovsång till den borgerliga demokrati, som finns i ett fåtal kapitalistiska stater. De kommunistiska revolutioner som ägt rum under detta sekel har lagt en fast grund för en medveten planering av

produktionen och en rättvis fördelning av produktionsresultaten. Detta är en avgörande faktor i en värld där de flesta människor lever under de mest förnedrande villkor. Vi får inte heller glömma de socialistiska staternas avgörande insats för att bekämpa fascism, kolonialism och imperialism."

Besvärande åsikter

I Veckobladet nr 25 år 1978 refereras en paneldebatt som hölls 21 aug i Stadsbibliotekets hörsal. Det finns två intressanta inlägg värda att återges: Göran Therborn, en ledande ideolog i Lund vid denna tidpunkt, säger: "När man söker förklaringen till demokratiens eftersläpning i de socialistiska länderna måste man gå till historien. Man måste komma i håg att klasskampen är ett resultat inte bara av den segrande klassens framgångar utan även av den besegrandes motstånd. Borgarklassens demokrati är alltså inte bara resultatet av borgarklassens segrar, utan även frukten av arbetarklassens motstånd." och på ett annat ställe i artikeln säger Therborn: "De kollektiva produktionsformerna gör Sovjet till ett progressivt land. Sovjet har visat att icke-kapitalismen är möjlig. Sovjet (liksom Kina för övrigt) är en del av en långt utdragen, motsägelsefull process mot socialismen." Tomas Peterson, en annan av deltagarna uttrycker sin syn på önskvärda relationer med kommunistpartierna i öst så här: "Vi måste gå på två ben som Hejlar säger. Å ena sidan får vi aldrig upphöra att ta avstånd från inmarschen. Å andra sidan måste vi alltid behålla kontakten med det tjeckoslovakiska kommunistpartiet."

Fanns schymanlinjen före Schyman?

Det tycks också som om Sandin menar att vänstern i Lund var före Schyman med "Schymanlinjen". I själva verket var man livrädd för Gudrun Schyman, när hon föreslogs till partiledare efter Lars Werner. Hon betraktades ju som "kommunist" belastad av sitt medlemsskap i "MLK" (Marxist-leninistiska Kamp-

förbundet). Det var först senare när den socialdemokratiska högervändningen medförde ökade opinions-siffror för vänstern som "Schymanlinjen" började byggas.

Mytbildningen börjar

Ovan citerade uttalanden görs ett år efter den kongress som avsåg den lundamotion på vilken "lundalinjen" grundas. Det är nu myten om Lund som pådrivare skapas. De citerade uttalandena visar dock att man hade samma förhoppningar på att Sovjet skulle kunna utvecklas till en demokrati, som övriga delar av partiet vid den tiden hade.

Lönnroth vilseledd?

Efter intervjuerna fortsätter Studio Ett med en debatt mellan Johan Lönnroth och Helle Klein. Den inleds med att Lönnroth harangerar lundavänstern för att ha lett kampen mot moskvainflytandet. Det enda man kan säga om detta är att lundavänstern har varit skicklig på att torgföra sig. Lönnroth känner tydligen inte till den kamp som fördes i andra delar av partiet.

Förnyelsen började på 50-talet

I själva verket skedde denna förnyelse på flera håll i Vpk. Det började redan under 50-talet. Ett tecken var Harald Rubins bok "Skelettet i garderoben" och det brev som ett antal aktiva partimedlemmar (bl a Lars Werner) skrev till partistyrelsen efter revolten i Ungern 1956. Nästa tecken var att C H Hermansson valdes till partiordförande 1964.

Efter avskaffandet av andra kammaren och riksdagsvalet 1970 som medförde ett mer rättvist valsystem (trots 4%-spärren) fortsatte partiet på sin nya kurs.

Ett nytt program togs 1972 och året efter blev Lars Werner partiordförande (han var redan distriktsordförande i Stockholm) med den underförstådda motiveringen att han med mer kraft kunde ta itu med moskvakommunisterna (parthögern) än vad CH förmått. Vid kongressen 1975 förlorade också den gamla linjen slutgiltigt sitt infly-

tande i partiet, vilket ledde till att de några år senare bröt sig ur och bildade Apk. Därmed kan man säga att partiet var befriat från den belastning som utgjorts av "gammelkommunisterna". Det är självklart att det fortfarande fanns enskilda medlemmar som inte delade partiets nya linje – men de hade inte längre något avgörande inflytande på partiets politik.

McCarthy i Lund

De flesta (också i Lund!) kallade sig då "kommunister" – för att markera att de kämpade för ett klasslöst samhälle någon gång i en framtid.

En del har säkert aldrig kallat sig kommunister (däribland Gunnar Sandin) och många har slutat med det (däribland Roland Andersson). Däremot inte jag. Jag kallar mig fortfarande kommunist. Det har jag gjort, på förfrågan, sedan jag gick med 1970 och tänker fortsätta göra så.

Jag ogillar särskilt den typ av "McCarthy-ism" som nu grasserar bl.a. i Lund. Där man inte bryr sig om att seriöst motivera sin kritik mot t ex. de nya medlemmarna.

Jag tror inte på någon "väpnad revolution" jag ser revolutionen som en "stor reform", som C H Hermansson en gång uttryckte det. En sådan reform kan inte ske mot folkmajoritetens vilja. Den kanske kan ske när hela samhället är överens om att en förändring måste ske. (Ungefär så har Karl Marx faktiskt definierat en revolutionär situation).

Det senaste halvårets debatt i Lund har upprört mig av det skälet att vissa kamrater (Roland Andersson undantaget) inte klargjort att de accepterade uppfattningar som kommit till uttryck i citaten ovan, men nu förnekar det.

"Det ä svårt å säj"

När Sven Bertil Persson på reportens fråga "Men gick du inte in i partiet som kommunist själv?" svarar "Det är svårt å säj" så tycker jag det är hyckleri. Det hade varit renhårigt att säga "vi kallade oss alla kommunister, och jag protesterade inte mot det".

RUNE LILJEKVIST

Med rumpan bar

Vänstern förlorade, den borgerliga majoriten i Lund lade ner kommunalnämnderna. Av formella skäl fick valen till nästan alla kommunala nämnder göras om. Vänsterpartiets valberedning underströk det formella när det gällde oförändrade nämnder: ledamöter hade ett år tidigare ställt upp och valts på fyra år. Rekommendationen följdes med ett undantag: kultur & fritidsnämnden. Där nominerades Anja Davidson som motkandidat till

Göran Fries och vann.

Jag tycker med valberedningens argument att motnomineringar inte borde ha gjorts. Men om nu Cecilia Wadenbäck tyckte att Göran Fries hade misskött sitt uppdrag och/eller att partiets kommunala representation borde förnyas just i det sammanhanget, borde hon naturligtvis ha talat om detta för Göran, sin kollega i kommunfullmäktige och andra sammanhang. Allt annat var okamratligt, i både vardagsspråkets och i den kom-

munistiska traditionens speciella betydelse av ordet.

Cecilia var inte kamratlig, hon valde att smyga. Sådant har emellertid den ytterligare nackdelen, nämligen att man kan bli avslöjad. När sanningen kom fram, ur hästens mun (det vill säga genom Anja själv), stod Cecilia där med rumpan bar.

Att Cecilia nu tuggar vidare om parti-programmets paragrafer är bara pinsamt.

Upphöjt men oinformerat

Det var trevligt att se dej på vänsterpartiets förrföra medlemsmöte, Sten Henriksson! Där är du en sällsynt gäst. Du gör lundavänstern svårvärderlig nytta inte bara i VB och Röda Kapellet utan också genom praktiskt arbete när man än kallar på dej, men den del av organisationsdemokratin som medlemsmötena utgör står du mest utanför. Det tillåter dej att ha en något upphöjd syn på de aktuella mot-

forts på sid 4

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet (Se ovan).
NY ADRESS.....

Begränsad eftersändning.
Vid definitiv adress-
ändring sänds tidningen
i retur till Veckobladet.

En manifestation för mycket?

– Vart blev ni av? undrade Robert Nilsson i ett VB-bidrag förra veckan som tyvärr aldrig kom i tidningen på grund av utrymmesbrist. Manifestationen till minne av Kristallnatten den 9 november hade samlat betydligt färre deltagare än förra året och framför allt få andra vänsterpartister än sådana som samtidigt är engagerade i Ung vänster. Robert hade identifierat endast tre stycken.

Jag var själv inte med i år. Skyttade facklorna när jag hastade till tåget efter att ha färdigställt en manuskript åt en uppdragsgivare. Men hade manifestationen känts riktigt angelägen hade jag förstås varit med och tagit konsekvenserna av förseningen.

Rasismen och föraktet för de svaga finns förvisso kvar i vår svenska och europeiska verklighet, och förtjänar att uppmärksammas. Men det behövs att det hettar till för att riktigt många ska ge sej ut på gatan. Så kändes det alltså inte denna gången.

Dessutom var det mindre än en månad efter en manifestation av rätt likartat slag: "Civilkuragets dag" den 12 oktober, till minnet av den mördade syndikalisten Björn Söderberg. De vänder sej mot samma företeelser, de väddar båda till humanism och solidaritet. En del som var med den gången tyckte nog att de hade gjort sitt på ett tag.

Till nästa höst borde kanske arrangörerna bakom de två manifestationerna diskutera var man bör lägga tyngdpunkten. Kanske ställa in den ena eller hitta andra former för den.

Demonstrationer och möten på aktuell anledning är en annan sak. Om inget radikalt förändras i Mellanöstern, vilket det tyvärr inte finns skäl att tro, är det nog många som vill ställa upp på Palestinamanifestationen den 16 december. Rutinartade arrangemang bör däremot ständigt omprövas. Det gäller för övrigt även förstamajdemonstrationerna.

GUNNAR SANDIN

Reds kommentar: manuset har dessvärre också förkommit, vi rodnar och beklagar.

Obalanserad budget eller budget i obalans?

Jag är glad att Mats Olsson fann mitt perspektiv på den ofta debatterade generationernas dialektik intressant (vb 35). Vi verkar vara eniga om hur de materiella förutsättningar vi lever under påverkar vår tolkning av omvärlden. Mats tillägg nyanserar positionen: unga saknar ibland erfarenhet och äldre har ibland allt för lätt att välja invanda mönster. Generationerna är inte ställda i ett antagonistiskt förhållande utan ett brett parti behöver såväl unga som gamla medlemmar – också här är jag och Mats överens.

När vi nu är så eniga i princip, kan jag bara beklaga min egen otydlighet. När jag skriver att vi måste våga lägga obalanserade kommunbudgetar, syftar jag givetvis tillbaka på vad Gudrun Schyman lite skämtsamt sade då hon senast besökte lundavdelningen, något om att vi måste göra civil olydnad mot kravet på en ständig budget i balans. Ungefär som när Mats själv skriver att han är "en äkta 'idylliker'", och syftar på vad aktiva partister känner till men som inte kommer fram i artikeln.

Ironi och skämt i all ära, i grunden finns det givetvis något av allvar också. Läs gärna "Civil budget-olydnad" (Ordfront Magasin 6/2000). Nog kan jag vara frustrerad över hur små resurser vi har att fördela, trots att vi lever i ett av världens rikaste länder. Mats måste, som aktiv kommunpolitiker, känna samma frustration. För visst finns det en skillnad mellan en obalanserad budget och en budget i obalans?

ROBERT NILSSON

Manifestation för fred och rättvisa i Palestina/Israel. lördagar på Stortorget 12.30

Vi demonstrerar för en rättvis fred i Palestina/Israel. Vi fördömer den fortsatta israeliska ockupationen av Palestina-Gaza och Västbanken inklusive Östra Jerusalem.

Vi tar avstånd från förtrycket och det omänskliga våldet.

Vi stöder en två-statslösning med Jerusalem som huvudstad för två nationer; det nuvarande Israel och det kommande Palestina.

Med vår manifestation, vill vi visa vår medkänsla med offren för denna konflikt och med deras anhöriga.

AKTION FÖR PALESTINA

Kritik av kritiker...

forts från sid 3

sättningarna, men du är inte alltid så väl informerad. Jag ska inte upprepa vad Ulf Nymark skrev i nr 35.

"De måste få lära sig på plats och göra sina egna misstag", skrev du om ungdomarna apropå fallet Anja Davidson. Men min poäng var just att Anja inte brydde sej om att lära på plats, det vill säga i den nämnd som hon valts till men där hon bara hade varit på tre möten av nio under året. (Cecilia Wadenbäck talar om en "arbetsfördelning" som gör att Anja inte behövde bevakna mötena. Jag hoppas verkligen att Cecilia inte tar lika lätt på de tunga kommunala uppdrag som jag själv varit med om att välja henne till. Jag ska dock kolla vid tillfälle.)

Tråkigast är det dock att inte heller du berörde vad som var kärnan i min artikel, frågan om toleransen. Jag upprepar: varför skulle Rolf Nilsons åsikter om EU diskvalificera honom som landstingspolitisk sekreterare? Varför underkänner distriktsexpeditoren Ulf Nymark som tänkbar kommunalpolitisk sekreterare i Lund för hans åsikter om Flammen?

Bäst, men ...

Robert Nilsson har skrivit det bästa motinlägget (hittills). Han argumenterar i materialistiska termer vilket jag alltid har varit svag för. Fast också han är intolerant: vi minns att han inte tyckte att Lennart Värmbys borde fått tala i Lund på första maj. Eftersom jag själv är tolerant tycker jag det är OK att Ali Esbati och Kalle Larsson har gjort det.

Dock vill jag att han förtydligar var han menade med "Det betyder inte att vi är ett parti som hellre jämför en ekologisk syn med en marxistisk än bedriver politisk kamp". Är det en hyllning till praktiken på den ensidiga teorins bekostnad? Eller innebär det att han förringar ekologismen i förhållande till marxismen? Som princip för ett "brett och öppet" vänsterparti är det senare en tvivelaktig utsaga.

GUNNAR SANDIN

som vann Nutidsorienteringen på Karlstads läroverk 1958

Mer material tack

Förhoppningsvis kommer nästa nummer att bli ett kulturnummer. Allt hänger på att vi får in kulturnumeral. Än så länge har vi fått ta emot en novell (eller om vi ska kalla den "novellette") och några dikter. Som redaktör för nästa nummer faller det på mig att kräva in material. Temat är givet, innehållet bestämmer ni. Recensioner av böcker och filmer, tankar kring litteraturen och revolutionen, konst och musik. Eller varför inte en djupdykning i vänsterns omfattande grafiska produktion? Allt är välkommet. Som redaktör vill jag också framhålla det positiva i att lämna in sitt material några dagar i förväg, så att plats kan beredas och tidningen bli mera genomarbetad.

ROBERT NILSSON FÖR VB-RED

MÖTE MÖTE

KOMMUNAL POLITIK
Måndag 27/11 kl. 19.00 Temamöte Röd-grön skatteväxling och den nya miljömålspropositionen. Jonas Ringqvist, riksdagsledamot från Älvsborg.

RÖDA KAPELLET
Sö 26/11 rep. med Birgit Stare inför Bellmansafton. Ta med: 165, 313, 379, 380, 381. Kom i tid; nya noter delas ut (Romans Drottningholmssmusik). Sö 3/12 och 10/12 uppdelat rep. där småensembler repeterar från 18.45. Stororkester från 19.30/20 med Joakim.

VECKOBLADET

Redaktör för detta nr:

Rune Liljekvist

Redaktör för nästa nr:

Robert Nilsson

Manus sänds per post till:
Veckobladet, Svartbrödersgatan 3, 223 50 Lund. Måndag senast 18.00 till fax 046-12 31 23. Manus mottages även som e-brev: vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett. Obs! RTF-format.

Telefon till redaktörerna:
Rune Liljekvist 046-211 50 69
Robert Nilsson 046-39 79 02
Gunnar Sandin 046-13 58 99
Vid utebliven tidning ring:
Cecilia Wadenbäck 046-13 82 13